

vanjsko-industrijskih soseskah visoka, ter da je obstoječi sistem komunalnih odlagališč tehnično slabo opremljen, skrb pred škodljivim delovanjem hrupa pa ni povsod enako prisotna.

Zato bo potrebno v prihodnje, v okviru ustreznih služb komiteja za urejanje prostora – posvečati tovrstni problematiki več pozornosti in bolj učinkovito voditi konkretne aktivnosti pri uresničevanju okvirnega programa varovanja in izboljševanja okolja v ljubljanskih občinah. Ta program v bistvu obsega usmeritve in naloge, sprejete z dolgoročnim in srednjeročnim plani občin in mesta s posebnim poudarkom na – vodenju gospodarske in prostorske politike, ki bo omogočala kar največje varovanje okolja pred škodljivimi snovmi in vplivi ter ga izboljševala:

- Evidentiranju in varovanju vseh vodnih virov pred onesnaževanjem, izboljšanju kakovosti voda v vodotokih, zagotavljanju preskrbe z neoporečno pitno vodo

- spodbujanju razvoja sodobnih energetsko in surovinsko varčnih, čistih in manjhrupnih tehnologij

- doslednem presojanju vseh vrst novih naložb in rekonstrukcij z vidika vpliva na okolje ter dajanju prednosti tistim, ki po svojem tehnološkem postopku zmanjšujejo onesnaževanje okolja

- razvoju daljinske oskrbe v posameznih urbanih območjih s toplotno energijo ter širitvi oskrbe z zemeljskim plinom – tam, kjer bodo za to dani tehnični in ekonomski pogoji

- postopnemu opuščanju tehnologije v organizacijah združenega dela s področja industrije, proizvodno-storitvenih dejavnosti ter lastnikov obrtnih delavnic, ki prekomerno onesnažujejo okolje, vključno z zapiranjem tistih obratov, ki ogrožajo življenjsko pomembne vrline okolja

- doslednem nadzoru nad vsemi onesnaževalci in onesnaževanju preko ustreznih inšpekcijskih služb, institucij in drugih strokovnih komisij, ki so bile ustanovljene na nivoju mesta za oceno stanja in ukrepanje ob ekoloških nesrečah terjali odgovornost za ogrožanje okolja

- razvoju bolj učinkovitega informacijskega sistema, ki bo omogočal hitro ukrepanje v primerih ekoloških nesreč in nezdod ne samo na relaciji občina – mesto, temveč tudi KS – občina in obratno

- na sodelovanju s Kmetijsko zemljiško skupščino občine in Kmetijsko zadruzo Medvode glede izdelave agrokarte občine, kjer bo opredeljena trajna in racionalna raba kmetijske zemlje. Skupaj z OVS Ljubljana Sava pa bomo poskušali manj vredna zemljišča izboljšati s hidro in agro melioracijami

- varstvu gozdov, kjer si bomo v okviru občinskih pristojnosti, skupno z gospodarskimi in komunalnimi organizacijami (GG Ljubljana, KP Rast Ljubljana) prizadevali, da bi zboljšali gozdove z večjimi vlaganji v obnovo in nego gozdov ter odstranjevali bolno drevje, ki nedvomno pogojuje širjenje škodljivcev in bolezní.

Skrb za bogastvo in izboljševanje okolja postaja vse bolj sestavina odločanja in razpravljanja vseh nosilcev odločanja in razvoja. Pri tem pa še vedno ni dovolj jasno opredeljena vloga in s tem tudi odgovornost vsakega subjekta pri varstvu okolja. Za to je tudi nejasna delitev nalog na tem področju in s tem povezana nizka stopnja odgovornosti za izvajanje nalog, ki hkrati vzbuja upravičene občutke nemoči in prispeva k negativni politizaciji ekoloških problemov.

Poseben problem na tem področju je tudi v Komiteju za urejanje prostora občine – pomanjkanje ustreznih strokovnih kadrov, ki bi lahko bolj učinkovito reševali ekološko problematiko. To kaže, da bo potrebno v bodoče v okviru komiteja za urejanje prostora voditi skrb o sistematičnem organiziranju dopolnilnega izobraževanja kadrov, ki delajo na tem področju, predvsem pa vključiti to problematiko v program pripravništva za novo zaposlene delavce.

Ob zaključku izpostavljam dejstvo, da je izvajanje okvirnega sanacijskega programa za izboljšanje okolja v Ljubljani potekalo počasneje od ugotovljenih potreb po saniranju razmer. Delovne organizacije so v zaostrenih pogojih gospodarjenja krčile ali odlagale svoje programe, ki so neposredno ali posredno vplivale na onesnaževanje okolja. S takim ravnanjem in obnašanjem se je odmaknil tudi cilj občutno zavreti onesnaževanje okolja ter ga izboljšati, ki je bil določen s planskimi dokumenti v prejšnjem srednjeročnem obdobju in prenešen v sedanje plansko obdobje v letih 1986–90.

OBČINA LJUBLJANA-ŠIŠKA

KOMITE ZA UREJANJE PROSTORA

Trg prekomorskih brigad 1

Štev.: 4

Ljubljana, dne 19. 1. 1987

PROBLEMATIKA UREJANJA PROSTORA V OBČINI LJUBLJANA-ŠIŠKA

Urejanje prostora, kot zadeva splošnega pomena za SR Slovenije, je ena najzahtevnejših družbenih dejavnosti, ne samo pri nas, temveč v svetu nasploh. Ob tem se namreč srečujemo s številnimi problemi, ki se kažejo v medsebojno nasprotujočih si razvojnih interesih in izhodiščih, ki smo si jih kot družbene cilje zadali mnogo prepozno. V preteklih letih smo prostoru ter njegovim značilnostim in dobrinam polagali vse premalo pažnje, realizirani posegi v prostor so bili čestokrat premalo premišljeni. Tako smo v času najintenzivnejšega razvoja na račun kratkotrajnih ekonomskih pozitivnih učinkov »uspeli« ustvariti stanje, ki nam danes predstavlja nehvaležno osnovo za nadaljnji tako prostorski, kot tudi družbeni razvoj. To stanje se ne kaže samo v neprimerni izrabi prostora, temveč je še vedno močno prisotno v naši miselnosti, saj se kot posamezen uporabnik prostora obnašamo še vse preveč samovoljno in egoistično, ker se še vse premalo zavedamo, da bodo za kvalitetnejši jutrišnji razvoj potrebna tudi odrekovanja v korist širšega družbenega interesa. Popolnoma jasno je tudi to, da bo bodoči razvoj finančno zelo zahteven, saj bo ob zahtevnejši novogradnji potrebno upoštevati tudi stroške sanacije, prestrukturiranja nekaterih dejavnosti, dograditi pa bo potrebno tudi velik del manjkajoče infrastrukture, ki ob bistvenemu in stihijanskemu naraščanju zasebne gradnje ni bila realizirana v zadovoljivem obsegu.

Vse pomanjkljivosti in slabosti na področju urejanja prostora, ki ga je do nedavno reguliral zakon o urbanističnem planiranju in zakon o regionalnem planiranju, so bile podrobno spoznane in so upoštevane v novih zakonih kot so:

- zakon o sistemu družbenega planiranja
- zakon o urejanju prostora
- zakon o urejanju naselij in drugih posegov v prostor
- zakon o stavbnih zemljiščih

ter vrsti podzakonskih aktov, ki te zakone vsebinsko dopolnjujejo.

Poleg naštetih je seveda še vrsta drugih zakonov, ki opredeljujejo dejavnosti po posameznih področjih (kmetijstvo, gozdarstvo, rudarstvo, vodnogospodarstvo, varovanje kulturne dediščine itd.).

V novo srednjeročno obdobje smo torej vstopili z izboljšano zakonodajo, katere prednost pred prejšnjo je predvsem v tem, da intenzivno varuje dobrine splošnega pomena in skrbi za njihovo smotno rabo. Vzporedno s tem zahteva zakonodaja od načrtovalcev urejanja prostora in nosilcev razvoja tudi večjo skrb za saniranje in zagotovitev kvalitetnega bivalnega okolja.

Skupščinska telesa občine Šiška so v letih 1985–86 sprejela na osnovi nove zakonodaje izdelana

- Dolgoročni družbeni plan občin in mesta Ljubljane za obdobje 1986–2000 (Uradni list SRS št. 11/86) in

- Srednjeročni družbeni plan občine Ljubljana-Šiška za obdobje 1986–1990 (Uradni list SRS št. 45/85).

Oba sprejeta planska dokumenta dajeta osnovne cilje in okvire tako dolgoročnega kot srednjeročnega razvoja občine. Sestavni del teh dokumentov sta tudi zasnova razvoja v prostoru in urejanja prostora.

Preplet številnih dejavnikov (primernost prostora za posamezne dejavnosti, dosedanja razvoj preselitve, prometna in komunalna opremljenost, itd.) in nove razvojne potrebe narekujejo temeljite spremembe tako v sami rabi prostora kakor tudi v načinih urejanja le-tega.

Osnova namenske rabe prostora je določena v družbenem planu, kar pa zadeva urejanje prostora, so opredeljena le območja urejanja z zahtevanimi ustreznimi načini urejanja le-teh. Z drugimi besedami, za vsako območje urejanja je določena izdelava ustreznega PROSTORSKEGA IZVEDBENEGA AKTA (PIA)*. Šele

* Prostorski izvedbeni akti (PIA) so:

- PUP (prostorski ureditveni pogoji) in
- PIN (prostorski izvedbeni načrt), ti pa so
 - ZN (zazidalni načrt),
 - UN (ureditveni načrt) in
 - LN (lokacijski načrt)

(21. in 27. čl. Zakona o urejanju naselij in drugih posegov v prostor, Uradni list SRS, št. 18/84).

sprejet prostorski izvedbeni akt je pravno – zakonita osnova za izdajo dovoljenj za posege v prostor.

Z družbenim planom je v občini Šiška predvidenih 239 območij urejanja. Za 64 od teh območij se zahteva izdelava ZAZIDALNEGA OZ. UREDITVENEGA NAČRTA (ZN, UN), veljavnost takega predstavlja že neposredno osnovo za upravni postopek izdaje lokacijske odločbe. Za ostalih 175 območij urejanja je način urejanja predviden s PROSTORSKIMI UREDITVENIMI POGOJI (PUP), ki se izdelajo za plansko prostorsko celoto. Le-teh je v občini Šiška 16. Za posege v prostor v območjih, ki se urejajo s PUP je za izdajo lokacijske odločbe potrebno predhodno izdelati lokacijsko dokumentacijo. To je razumljivo, kajti za razliko od ZN in UN, prostorski ureditveni pogoji ne nakazujejo konkretnih rešitev posegov v prostor, temveč je le-te ob izdelavi lokacijske dokumentacije potrebno še strokovno preveriti in dokončno definirati.

Poleg teh Prostorskih izvedbenih aktov je potrebno omeniti še izdelavo LOKACIJSKIH NAČRTOV (LN), ki se izdelajo za pridobitev ustreznih dovoljenj prvenstveno za gradnjo komunalnih, energetskih, vodnogospodarskih in prometnih objektov. Število le-teh v družbenem planu, razen za 4 posege (v zvezi s širitvijo železnice) ni konkretno opredeljeno.

Družbeni plan nam tako torej nalaga izdelavo in sprejem preko 80 različnih prostorskih izvedbenih aktov. Res, da v tem srednjeročnem obdobju ne bomo izdelali vseh, večino pa bo le treba, še posebno tiste, ki so potrebni za uresničitev srednjeročnih planskih nalog in tiste s katerimi bomo urejali manjše – lokalne posege v pretežno že poseljenem mestnem območju, izvenmestnih naselij in odprtem prostoru. To so prostorski ureditveni pogoji za vseh 16 planskih celot v občini.

V času priprave pričujočega poročila, v občini Šiška še nimamo sprejetega niti enega od (po novi zakonodaji) predvidenih prostorskih izvedbenih aktov, čeprav je vrsta njih že naročenih, oziroma so posamezne faze tudi že izdelane in v postopku sprejemanja.

Težave pri prehodu iz stare na novo prostorsko dokumentacijo je zakonodajalec predvidel in jih začasnorešil na ta način, da do konca leta 1990 veljajo stari urbanistični dokumenti, (zazidalni načrti in urbanistični redi), toda le za tista območja, v katerih le-ta niso v nasprotju s prostorskimi sestavinami srednjeročnega družbenega plana.

Tak odlok je občinska skupščina sprejela meseca julija 1986, (Uradni list SRS, št. /86). S sprejetjem tega odloka ima občinski upravni organ za urejanje prostora vsaj nekaj pravne podlage za zakonito izdajanje odločb. Ob tem pa se pojavljajo problemi vsebinske nedorečenosti, pomanjkljivosti, zastarelosti, itd. veljavnih dokumentov, kar zelo pogosto otežuje delo upravnega organa, z druge strani pa so ob raznoraznih zapletih nejevoljne tudi stranke tako iz družbenega, kakor tudi zasebnega sektorja.

V postopku izdelave (in delno že sprejemanja) je sledeče število prostorskih izvedbenih aktov:

- prostorski ureditveni pogoji – PUP . . . za 12 planskih celot
- prostorski izvedbeni načrti – PIN . . . za 11 območij urejanja.

Poleg tega so v izdelavi še programske zasnove (kot sestavni del prostorskega dela družbenega plana) za 7 območij urejanja, za katere bodo po sprejetju le-teh naročeni ustrezni prostorski izvedbeni načrti.

Predvidevamo, da bo večina naštetih izvedbenih aktov sprejeta tekom leta 1987 tako, da bo že s koncem tega leta potekalo upravno delo na področju urejanja prostora učinkoviteje in lažje, kot je to praksa sedaj.

Dejstvo je, da ob dobro pripravljenih, to je strokovno izdelanih prostorskih izvedbenih aktih, ni pričakovati zapletov pri izvajanju upravnih postopkov, niti za te ni potrebno veliko časa. Popolnoma drugačna situacija pa se pojavlja ob sami izdelavi prostorskih izvedbenih aktov, oz. še točneje ob izdelavi posebnih strokovnih podlag, ki predstavljajo osnovo za izdelavo osnutkov prostorskih izvedbenih načrtov.

Zakonske zahteve, ki izhajajo iz cilja, da so izvedbeni akti strokovno neoporečni ter tako vsi predvideni posegi v prostor družbeno sprejemljivi, narekujejo interdisciplinarnost izdelave le-teh. Tu pa se prične vrsta zapletov predvsem na relaciji izdelovalec dokumentacije inštitucije, ki so dolžne po svoji upravni ali drugačni plati posredovati ustrezne vhodne podatke, pogoje, ipd. (to so vsi soglasodajalci, Ljubljanski regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine . . .), ki služijo kot strokovna osnova v pomoč strokovno ustreznemu načrtovanju posegov v prostor. Žal je treba omeniti, da so v fazi priprav in izdelave prostorskih izvedbenih aktov vse preveč odsotne tudi delovne organizacije, ki bodisi še nimajo ustrezno izdelanih razvojnih planov, bodisi so njihove investicije časovno še odmaknjene. Vsi ti zapleti imajo za posledico daljši čas izdelave dokumentacije isto-

časno pa tudi nižji strokovni nivo. Prihaja celo do predaje pomanjkljive dokumentacije, ki ni izdelana skladno z zakonodajo in jo mora upravni organ po pregledu vračati izdelovalcu v dopolnitev, dodatni čas pa ima za končno posledico višje stroške investicij in nezadovoljstvo uporabnikov. Tako komite za urejanje prostora, kakor tudi Zavod za izgradnjo Ljubljane – TOZD Urejanje, kot pooblaščen naročnik prostorskih izvedbenih aktov, se v zadnjem času zelo intenzivno vključujemo v sprotno reševanje omenjene problematike tako da na skupnih koordinacijah z izdelovalci vsakih 14 dni tekoče spremljamo njihovo delo in po potrebi tudi urgiramo pri tistih inštitucijah, katerih sodelovanje pri izdelavi PIA je nezadovoljivo.

Ena od posebnih težav, ki jih pričakujemo v fazi sprejemanja prostorskih izvedbenih aktov je že dolgo ugotovljen in v nekaj primerih tudi že prisoten ozek individualni interes, ki je zelo pogosto vtkan v stališča krajevnih skupnosti. Čim preje se moramo vsi zavedati, da je konec individualne idile pri izbiri prostora in bomo morali svoje individualne in lokalne interese omejiti in se podrediti družbenim interesom rabe prostora, pod strokovno dorečenostjo seveda. V ta namen bo potrebno veliko več strpnosti in strokovno korektnega obnašanja vseh prizadetih v procesu urejanja prostora.

Mimo predhodno obravnavane problematike urejanja prostora pa se še vedno z vsjo intenzivnostjo pojavljata:

- težavnost pridobivanja zemljišč in
- odpor investitorjev do plačila stroškov za urejanje zemljišč.

Razpolagamo z zakonskimi določili, ki omogočajo izvajanje pridobivanja zemljišč, a se ustreznih upravnih postopkov vse premalo poslužujemo. Rezultat tega je, da smo v drugem letu srednjeročnega, to je 5-letnega planskega obdobja še vedno brez zemljišč za stanovanjsko gradnjo. Neizpolnjevanje obvez investitorjev do plačila stroškov za urejanje zemljišč pa ima za posledico manjši priliv sredstev in manjšo realizacijo v prostoru. V primeru individualne gradnje se tako večja števila črnograditeljev, saj tisti, ki bi moral plačati prispevek pa se temu izogne, ne dobi gradbenega dovoljenja.

Komite za urejanje prostora v celoti, tako premoženjskopravna služba kot služba za lokacijske in gradbene zadeve se srečuje pri svojem delu s skoraj nepremagljivo težavo, to je neurejenostjo na področju zemljiškoknjižnih zadev, ki imajo v končni fazi za posledico odpravo tukajšnjih odločb po drugostopenjskem organu.

V preteklih letih se je ogromno gradilo, zemljišča so se oddajala in delila tudi po večkrat, izvedla se je prenumeracije zemljišč od izmere 1:2880 na izmero 1:1000. Zelo malo zadev (zemljiškoknjižnih sprememb) pa je bilo sprovedenih v zemljiško knjigo, ker za to ni bilo interesa ne s strani organizacije za oddajanje stavbnih zemljišč, ne s strani Zavoda za izgradnjo Ljubljane, kot strokovne organizacije, ki prejema po pogodbah za to posebna sredstva, ne s strani Skupnosti za ceste, ki nastopa kot razlastitveni upravičenec za ceste in je kot taka dolžna zadeve tudi zemljiškoknjižno urediti.

Popolna indolentnost vseh navedenih, da bi zemljiškoknjižno uredili, to je uskladili dejansko stanje v naravi s stanjem v zemljiški knjigi, je posledica prakse, da so investitorji lahko dobili lokacijska in gradbena dovoljenja že na podlagi pogodb o oddaji stavbnega zemljišča, sklicujoč se na zakonsko določilo, da mora investitor priložiti k zahtevi za izdajo lokacijskega dovoljenja dokazilo, da je upravičen razpolagati z zemljiščem na katerem namerava graditi.

Enak položaj je tudi na območju drugih ljubljanskih občin tako, da je bil v jeseni 1986 v okviru izvršnega sveta skupščine mesta Ljubljane dogovorjeno, da se gradbena dovoljenja ne bodo izdajala, če investitor ne bo imel predhodno pridobljenega zemljišča, kar lahko izkaže le z zemljiškoknjižnim izpiskom. Izjema naj bi veljala le za področje gradnje cest, vendar pod pogojem, da se v samem gradbenem dovoljenju določi rok za zemljiškoknjižno ureditev.

Naš komite se pridružuje sklepom izvršnega sveta skupščine mesta Ljubljane in bo vnaprej dosledno zahteval od investitorjev, da zahtevi za lokacijsko dovoljenje predložijo zemljiškoknjižni izpisek, kot edini dokaz, da razpolaga z zemljiščem.

Za premoženjskopravne delavce je že od nekdaj značilno, da poleg pravne pomoči, ki jo nudijo občanom in delovnim organizacijam, nudijo tudi vsjo strokovno pomoč delavcem pri drugih upravnih organih v okviru občin, posebno še delavcem Komiteja za urejanje prostora in Uprave za družbene prihodke, ki so nekako najbolj povezani med seboj, ker se njihovi postopki tičejo nepremičninskih zadev.

Pripad zadev je nekako skozi vsa leta ustaljen. Nanašajo se na izvajanje postopkov po zakonu o stavbnih zemljiščih, po zakonu o razlastitvi in prisilnem prenosu nepremičnin v družbeni lastnini, na zakon o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih, na zakon o

nacionalizaciji najemnih zgradb in gradbenih zemljišč, na zakon o kmetijskih zemljiščih in druge zakone in predpise.

Težave s katerimi se srečuje premoženjskopravna služba se v prvi vrsti nanašajo na nepopolne vloge strank (tako občanov kot organizacij za upravljanje s stavbnimi zemljišči ter drugih delovnih organizacij) in na neurejeno zemljiškoknjižno stanje. Predpisi namreč pogojujejo izdajo odločb z določenimi listinami in listinskimi dokazi, ki so jih dolžne predložiti stranke t. j. predlagatelji razlastitev in izročitve zemljišč. S pozivom na dopolnitev vloge in do dejanskega dospelja potrebnih listin vedno preteče rok najmanj dveh mesecev, v katerih bi moral premoženjskopravni organ rešiti zadevo, kot to določa zakon o splošnem upravnem postopku. Iz navedenega vzroka so po zakonu o upravnem postopku mnoge vloge nepravčasno rešene, ali pa celo nerešene, prav tako pa k temu prispeva tudi dejstvo, da je zemljiško-knjižno stanje parcel drugačno od posestnega stanja, kar je posledica neizvedenih pogodb o oddaji stavbnih zemljišč in drugih pogodb s strani strank.

Premoženjskopravni organ bi se lahko držal striktno zakona o splošnem upravnem postopku in nepopolne vloge strank s sklepi zavrnil, pri čemer pa bi naleteli na drugo skrajnost in sicer predvsem na ogorčenje strank, da se z njihovimi vlogami postopa na tak način.

So tudi primeri, ko so investitorji s prejšnjimi lastniki zemljišč sami urejali premoženjskopravna razmerja, vendar tako, da pogodbe niso izvedljive v zemljiški knjigi, objekti pa so sezidani, saj so dobili gradbeno dovoljenje že na podlagi predložene pogodbe. Ker v končni fazi želijo stranke le biti vpisane v zemljiški knjigi, se pojavijo zahtevki do premoženjskopravne službe oz. premoženjskopravnega organa, da ta razmerja uredijo z odločbo, čeprav največkrat ni zakonske osnove za izdajo take odločbe.

Največji zastoj pri delu premoženjskopravnega organa pa je povzročil neusklajen družbeni plan občine Ljubljana-Siška z zakonom o varstvu kmetijskih zemljišč pred spremembo namembnosti, nadalje zamude pri sprejemanju prostorskih izvedbenih aktov in počasnost pri sprejemanju družbenega plana občine Ljubljana-Siška tako za preteklo obdobje kot za sedanje srednjeročno obdobje. Srednjeročni družbeni plan občine in s tem usklajeni ustrezni prostorski izvedbeni akti so namreč osnova za izdajo vsake odločbe, naj bo to razlastitvena ali izročitvena. Če teh aktov ni, premoženjskopravni organ ne bi smel ugoditi nobenemu predlogu za razlastitev ali izročitev zemljišča, kar bi imelo za posledico neizvajanje posameznih investicij.

To poročilo navaja le nekaj problematike urejanja prostora, predvsem tiste, ki je trenutno najbolj aktualna in se nanaša na pridobitev ustreznih prostorskih izvedbenih aktov (PIA), ki bodo osnova za vse nadaljnje postopke v zvezi z izvajanjem družbenega plana in realizacijo posegov v prostor.

Kot ilustracija obveznosti dela na urejanju prostora na koncu poročila navajamo še število upravnih postopkov, ki so bili opravljeni v letu 1986: (skupaj za investitorje v družbenem in individualnem sektorju)

– lokacijske odločbe	258
– gradbena dovoljenja	211
– spremembe in dopolnitve lokacijskih odločb	54
– spremembe in dopolnitve gradbenih dovoljenj	53
– tehnični pregledi	99
– uporabna dovoljenja	77
– vodnogospodarska soglasja	63
– potrdila in prijave za katere ni predpisan lokacijski postopek (obnove, vzdrževanje, pomožni objekti, ipd.)	1.253
– razne druge odločbe in sklepi	346
– premoženjskopravni postopki	622
– sprovedeni zemljiško-knjižni sklepi	1.916
– razni drugi dopisi	783

Ugotavljamo, da je kljub pomanjkanju prostorskih izvedbenih aktov rešeno precejšnje število vlog, toda mnogim prosilec žal ni bilo in še nekaj časa tudi ne bo možno ugoditi. Krizno obdobje obdobje pomanjkanja PIA, kot posledice prehoda iz stare na novo zakonodajo na področju urejanje prostora, neposredno občutimo tudi delavci komiteja za urejanje prostora, se po svojih najboljših močeh trudimo in se tudi bomo, da krajani naše občine čim manj to občutijo. To bomo dosegli samo v skupnem tvornem sodelovanju s družbeno političnimi organi ter seveda v sodelovanju s predstavniki KS oz. krajani naše občine.

Priprava:

Peter OGORELEC, dipl. ing. arh.
Marija TURK, dipl. iur.

**Predsednik
komiteja za urejanje prostora
Peter OGORELEC, dipl. ing. arh.**

OSNUTEK

Na podlagi tretjega odstavka 74. člena zakona o varstvu pred požarom (Uradni list SRS, št. 2/76), 27. člena samoupravnega sporazuma o ustanovitvi SIS občine Ljubljana-Siška za varstvo pred požarom (Uradni list SRS, št. 9/78) in 83. člena statuta občine Ljubljana-Siška (Uradni list SRS, št. 13/86) je Skupščina občine Ljubljana-Siška na seji zбора združenega dela in seji zбора krajevnih skupnosti dne sprejela

ODLOK

o prispevku za financiranje temeljnih nalog programa varstva pred požarom na območju občine Ljubljana-Siška za obdobje 1986–1990, ki ga plačujejo zavezanci, ki niso sklenili samoupravnega sporazuma.

1. člen

Delavci v temeljnih in drugih organizacijah združenega dela ter v delovnih skupnostih in delovni ljudje in občani, ki z osebnim delom ter sredstvi v lasti občanov opravljajo gospodarsko ali negospodarsko dejavnost ter pri njih zaposleni delavci, ki se jim ugotavlja dohodek in niso sklenili samoupravnega sporazuma o temeljnih planov požarnega varstva na območju ljubljanskih občin za obdobje 1986–1990, so po določilih tega odloka dolžni plačevati prispevek za financiranje temeljnih nalog programa varstva pred požarom.

2. člen

Prispevek se plačuje iz dohodka temeljnih in drugih organizacij združenega dela oziroma iz sredstev delovnih skupnosti in občanov, ki z osebnim delom in lastnimi sredstvi opravljajo gospodarsko ali negospodarsko dejavnost in se jim ugotavlja dohodek.

3. člen

Sredstva na podlagi odloka odvajajo organizacije združenega dela in delovne skupnosti na poseben račun samoupravne interesne skupnosti za varstvo pred požarom ob vsakokratnem izplačilu osebnega dohodka pri pristojni podružnici Službe družbenega knjigovodstva.

Prispevek se obračuna in plačuje na način, kot je z zakonom o obračunavanju in plačevanju prispevkov za zadovoljevanje skupnih potreb na področju družbenih dejavnosti (Uradni list SRS, št. 33/80, 23/83 in 43/85) določeno za obračunavanje in plačevanje prispevkov iz osebnih dohodkov za družbene dejavnosti.

4. člen

Prispevek se plačuje iz dohodka. Osnova je brutto osebni dohodek. Prispevna stopnja je 0,25%.

5. člen

Odlok začne veljati naslednji dan po objavi v Uradnem listu SRS.

Štev:
Datum:

**Predsednik
Skupščine občine Ljubljana-Siška
Rado RÖTER**

Obrazložitev

Zakon o varstvu pred požarom (Ur. list SRS, št. 2/76 in 15/84) v 74. členu določa, da delavci v temeljnih in drugih organizacijah združenega dela ter v delovnih skupnostih in delovni ljudje, ki z osebnim delom s sredstvi v lasti občanov opravljajo gospodarsko in negospodarsko dejavnost, plačujejo prispevek občinski skupnosti za varstvo pred požarom za financiranje njene dejavnosti v skladu s programom. Osnova in višina prispevka se določi s samoupravnim sporazumom.

Skupščina Zveze samoupravnih interesnih skupnosti za varstvo pred požarom mesta Ljubljane je dne 42/10–1985 sprejela samoupravni sporazum o temeljnih planov požarnega varstva na območju ljubljanskih občin za obdobje 1986–1990 skupaj s programom in prispevno stopnjo 0,25% od osnove BOD; ter ga posredovala v obravnavo in sprejem.